

Sygn. akt IV KK 241/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

Protokolant Danuta Bratkrajc

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2013 r.,

sprawy **E. G.**

obwinionego z art. 92 § 1 kw i innych

z powodu kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

na korzyść obwinionego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 marca 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 4 października 2011 r.,

I. uchyla zaskarżony wyrok oraz zmieniony nim wyrok Sądu Rejonowego i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie wobec przedawnienia orzekania;

II. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem zaocznym z dnia 4 października 2011 r. uznał E. G. za winnego tego, że w dniu 26 października 2010 r. w K. przy ulicy F. na terenie przeznaczonym do użytku publicznego zniszczył trawnik, przejeżdżając po nim samochodem marki Volvo XC90 oraz w tym samym miejscu i czasie nie zastosował się do znaku drogowego pionowego B- 1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” i wjechał bez uprawnienia kierowanym przez siebie pojazdem na teren objęty tym znakiem, a nadto w tym samym miejscu i czasie prowadził po drodze publicznej pojazd marki Volvo XC 90 nie mając przy sobie wymaganego dokumentu w postaci polisy obowiązkowego ubezpieczenia OC, to jest popełnienia czynu wyczerpującego znamiona wykroczeń z art. 144 § 1 k.w., art. 92 § 1 k.w. oraz art. 95 k.w.

Za powyższy czyn, na podstawie art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. oraz art. 24 § 1 i 3 k.w. Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 1000 zł. Wyrok Sądu pierwszej instancji zawiera także orzeczenie dotyczące zwrotu Sądowi Okręgowemu w K. płyty CD znajdującej się w aktach sprawy oraz obciążenia obwinionego kosztami postępowania.

Od wyroku Sądu Rejonowego obwiniony wniósł apelację, w której zarzucił niewyjaśnienie wszystkich okoliczności oraz błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub jego zmianę przez uniewinnienie.

Na skutek apelacji Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 27 marca 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że złagodził wymierzoną obwinionemu karę grzywny do kwoty 600 zł.

W pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, obciążając obwinionego kosztami sądowymi postępowania odwoławczego.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w K. kasację wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich.

Na podstawie art. 110 k.p.w. zaskarżył orzeczenie w całości na korzyść obwinionego E. G.

Powołując się na przepis art. 111 k.p.w. wyrokowi zarzucił: rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 107 §

3 k.p.w., poprzez brak rozważenia jednego z zarzutów apelacji obwinionego oraz nieustosunkowanie się do niego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz „utrzymanego” nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i umorzenie postępowania, na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w., z powodu przedawnienia orzekania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, chociaż w jej wniosku znajduje się pomyłka, gdyż Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok, czyli nie utrzymał w mocy jak podano we wniosku.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym sprawę podziela pogląd, iż granice rozpoznania sprawy w postępowaniu odwoławczym prowadzonym na korzyść obwinionego (oskarżonego) wyznacza treść całego środka odwoławczego.

W *petitum* apelacji obwiniony E. G. nie wskazał, że cierpi na chorobę psychiczną, jednakże w uzasadnieniu środka odwoławczego podał, iż leczy się psychiatrycznie i wywiódł, że Sąd Rejonowy powinien być świadom jego choroby, ponieważ w toku postępowania przedstawił odpowiednie zaświadczenie lekarza sądowego. Obwiniony także w trakcie postępowania odwoławczego złożył dwa kolejne zaświadczenia lekarskie dotyczące stanu zdrowia psychicznego.

W przedstawionej sytuacji, zdaniem obwinionego, Sąd Rejonowy powinien powziąć wątpliwości co do poczytalności, dopuścić dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry celem ustalenia czy E. G. nie cierpi na zaburzenia psychiczne, które mogły mieć wpływ na jego poczytalność.

Sąd Odwoławczy rozważył argumenty podniesione w apelacji obwinionego, w tym również te podniesione tylko w uzasadnieniu, pomijając jedynie zarzut dotyczący zaniechania przez Sąd Rejonowy przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lekarza psychiatry.

Nieodniesienie się do powyższego zarzutu rażąco obraża art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 107 § 3 k.p.w., co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, gdyż bezpośrednio dotyczy kwestii możliwości przypisania winy E. G. i realizacji jego prawa do obrony.

Czyn został popełniony przez obwinionego w dniu 26 października 2010 r., stosownie do treści art. 45 § 1 k.w. z dniem 26 października nastąpiło przedawnienie jego karalności.

W konsekwencji Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok oraz zmieniony nim wyrok Sądu I instancji i na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umorzył postępowanie przeciwko E. G. wobec przedawnienia orzekania.

Na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.